

צידה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל חידו שבוע עם תכנים מגוונים!

צידה לדרך - פרשת שלח

עלון מס' 94 | שנה 2

בדרך הפרשה

האב הגיע לבית החולים והודיע ליד מטת בנו שנטת למות "אני חוזר הביתה"...

"פאָשר דערבֿרעם באַזני פֿון אַעשֿה לָכֶם" (יד, כח)

בארצות הברית נהוג להחזיק בבתי החולים אנשי דת מעמים שונים, כדי שיהיו מוכנים לכל מקרה שבו ימות אדם ויביע את רצונו בנוכחות איש דת במעמד הפטירה. בין כל אנשי הדת הם מחזיקים גם רב יהודי, ומידעים אותו על כל מקרה של חולה יהודי הנוטה למות.

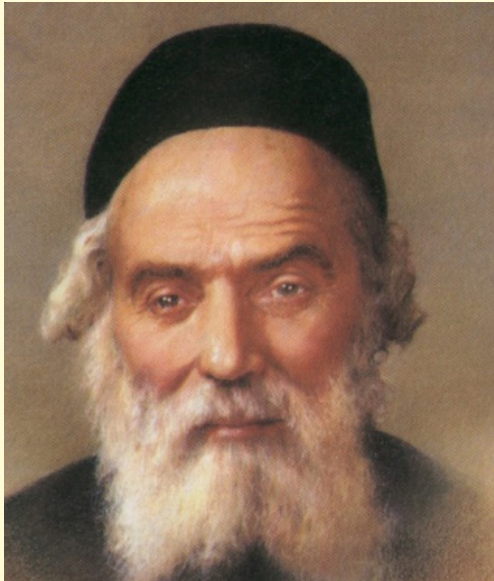
באחד הימים הובא לאחד מבתי החולים בארצות הברית יהודי צעיר שנפצע אנושות בתאונת דרכים. הרופאים שחששו להצילו הודיעו מיד כי מצבו נואש ושעותיו ספורות. על פי תעודות שנמצאו בכיסו, הועקה אחותו, המתגוררת בסמוך לבית החולים. האחות עמדה ליד המטה כשהיא מתפצחת בבכי מר, ובתוך כה ספרה לרב כי יש להם אב זקן המתגורר במושב זקנים.

הרב מהר להגיע אל הזקן, והודיע לו כי בנו נפצע. כשהוא נמוע במתכוון מלספר לו על מצבו הקשה, כדי שלא להבהיל את הקשיש. הרב הסיע את האב הזקן לבית החולים כדי שיראה פעצמו את המצב ויעפל את העומד להתרחש רחמנא ליצלן.

הזקן נעמד ליד מטת הבן, ששכב מחסר הכרה במחלקת טפול נמרץ, סקר אותו ואת המכשירים המצפצפים, אך על פניו לא נכרה שום התפעלות או סערת רגשות. הרב, שהבין כי ככל הנראה הזקן אינו קולט את חמרת המצב, בקש מן הרופא לגשת ולהסביר לו את משמעות המצב.

הרופא נגש ואמר באפן הברור ביותר, כי לפי מצב הבן - נראה כי נותרו לו רק שעות ספורות לחיות. הזקן נותר אדיש. נגש, אפוא, הרב אל הזקן ושאל אותו: "מה בכוונתה לעשות פעת?", תשובתו המפתיעה של הזקן הייתה: "אני הולך הביתה"... - "מה פרוש?" - לא יכול היה הרב להסתיר את פליאתו, והזקן השיב לו בבטחון מחלט: "הוא יהיה בריא!" בטוח היה הרב כי הזקן כבר אפד את צלילות הדעת, אף פכל זאת הוא הוסיף לשאל: "אתה מבין מה מצבך של בנה?" "מצב מצב" - בטל הזקן את דבריו - "הוא יהיה בריא, ואני הולך הביתה".

כשראה את מבטי החמלה שנעץ בו הרב, אמר הזקן: "בודאי אני נשמע לך מזור, הלא כן? הבה ואספר לך ספור שישביר את התנהגותי". "אני מראדך, מעירו של ה"חפץ חיים". בזמן שהדפיס ה"חפץ חיים" את ה"משנה ברורה", הוא ארגן קבוצה של בעלי בתים שילמדו בחבורו, כדי לבחון ביצד הוא מתקבל והאם הם מבינים את הפתוב, שהרי למענם טרח ויגע על חבורו. אני הייתי אחד מחברי הקבוצה הזו. כמה פעמים זכיתי ללמד בפניו "משנה ברורה", והלמוד שלי מצא חן בעיניו. הוא ברה אותי בתמורה לכה בכמה ברכות: האחת, שאפכה לאריכות ימים, והשניה, שילדי לא ימותו בחיי. כיום אני רק בן שבעים ושש. זה עדין אינו גיל שגחשב לאריכות ימים, ואם כן, כדי שגם הברכה השניה תתקיים - בהכרח שבני יהיה בריא, ולכן גם אני הולך הביתה..."

רבי ישראל מאיר הכהן זצ"ל מראדניו | החפץ חיים

כשמע הרב את דבריו, נסע עם הגזון לביתו, וגם הרב חזר לביתו. למחרת בבקר, כשבא הרב לבית החולים כבכל יום, נגש מיד לרופא להתעניין בשלום הצעיר הפצוע. הרופא אף ראה אותו, וקרא לעברו: "הפלא ופלא! הוא פקח את העיניים! לפי המצב בו היה נתון, עוד אתמול היה אמור למות, אף ללא שום הסבר רפואי - הוא התאושש!" חלפו מספר שעות ורופאים סבבו את מטת החולה כשהם נרגשים. כעבר שבועים - ירד הצעיר מן המטה, והבריא לחלוטין. שום זכר מן התאונה המחרדה לא נותר בו בשולי הספור הוסיף רבי שלום שבדרון זצ"ל: כחו של ה"חפץ חיים" בברכותיו - אין בו משום חדוש, אבל חדוש ולמוד גדול הוא אמונת החכמים המפלגת של אותו איש זקן. אין ספק, שגם אמונתו התמימה בקיום הברכות שקבל, סיעה לשלמות הקיום בלא פגם כלשהו! ('שאל אביה ונגדה', ומתוק האור - שבת קדש')

בְּדֶרֶךְ הַמְצֻוֹת

בְּזִכּוֹת מְצוֹת צִיצִית- הַתְרוּמָה הַמְּפִתִיעָה שֶׁהִגִיעָה לְמוֹסְדוֹת אוֹר הַחַיִּים

"דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציצת על כנפיהם בגדיהם לדרתם" (טו, לח)

ספור מרגש היה לפני שנים עם רבי משה פרדו זצ"ל מיסד מוסדות אור החיים בכני ברק.

הרב פרדו הגיע לקליפורניה כדי לאסוף כספים למען המוסדות. פתאום הרגיש חלשה גדולה, רק נכנס לבית שבו התארח, ונפל על המטה. בעל הבית מהר להזעיק עזרה, קרא לרופא מקומי. הרב פרדו היה עצוב הוא נסע כ"כ הרבה שעות, תכנן להפגש עם נדיבים, ועכשו הוא לא יוכל. הוא קנה שיחלים ומיד יצליח לחזור ארצה.

הרופא שהגיע היה יהודי, אף לא ראו עליו שום סימן יהודי. הוא גדל בלשוב קטן ונדח, ובא לאותו מקום לעבודה, הוא לא עשה שום הכרות עם הקהלות היהודיות שהיו שם. כשראה את הרב פרדו הוא התרגש מאד, רב יהודי! כשבדק אותו הרופא, הרב

פרדו היה צריך להוריד את החלצה. הרופא ראה את הציצית ולא האמין?! מה, עד היום יש כאלה שלובשים ציצית!?

הרב ספר לו שלא רק בארץ ישראל יש יהודים עם ציצית אלא גם בארצות הברית יש קהלות גדולות ומפארות והמון יהודים שלובשים ציצית. הרופא היה נרגש מאד.

הרב ספר לו על עסוקיו, על המפעל הגדול שיש לו, שבו כאלף בנות שכלם בס"ד בבוא העת יתחתנו עם אנשים שמניחים תפלין ולובשים ציצית. הרופא היה המום ומבלבל לשמע שגם על תפלין יש כאלה שמקפידים היום. הוא חשב שהיהדות נגמרה... הרב פרדו מיד הבין שכדאי לקרבו, הוא הציע לו להניח תפלין והרופא בהתרגשות גדולה הניח תפלין וקרא קריאת שמע. הרב פרדו חשב בלבו שאפילו שאין ביכלתו ללכת ולאסוף כסף עבור מוסדותיו, הכל היה שווה כדי להגיע למקום כ"כ מרחק בשביל שיהודי יניח תפלין, ואלו כסף ד' יסדר לו פעם אחרת.

אחרי תקופה ארפה התקשר אדם זר למשרד ובקש

כְּשֶׁסִפְרַתָּ לִי עַל הַמוֹסָד שָׁבוּ אֵלַי תְּלִמִּידוֹת, חֲשַׁבְתִּי שֶׁזוֹ גִּזְמָה. רְצִיתִי לְבוֹא לְבַדֵּק, וְאִם זֶה נֶכּוֹן לְתַת לָךְ אֶת כָּל הַיְרֻשָׁה שְׁלִי לְאַחַר מוֹתִי...". הַרוֹפֵא מִיד בִּקֵּשׁ לְקַרֵּא לְעוֹרֵה דִּין וּבִמְקוֹם חֲתָם שָׁכַל כֶּסֶפוֹ וַיִּתֵּן לְמוֹסְדוֹת אוֹר הַחַיִּים. הָרַב הוֹדָה לוֹ מְאֹד וְהִסְבִּיר לוֹ אִיזוֹ מִצְוָה גְּדוּלָה וְזָכוֹת עֲצוּמָה זֶה. הָרַב פָּרְדוֹ הַתְּרַגְּשׁ מְאֹד וְסִפֵּר בְּזָכוֹת מַה זָכָה לְכָל זֶה? בְּזָכוֹת מִצְוֹת צִיצִית שֶׁקִּיָּם בְּאַרְץ רְחוֹקָה...

לְבַקֵּר בְּמוֹסָד. הָרַב פָּרְדוֹ לֹא יָדַע בְּמִי מְדַבֵּר וּבְכָל זֹאת הַזְמִינּוּ בְּשִׂמְחָה. הַפְּגִישָׁה הִגִּיעָה וּמִי מוֹפִיעַ? הַרוֹפֵא בְּעֵצְמוֹ. הֵם הַתְּרַגְּשׁוּ לְהַפְגֵּשׁ, וְהַרוֹפֵא בִּקֵּשׁ לְרִאוֹת אֶת מוֹסְדוֹתָיו, הָאֵם בְּאֵמֶת הַדְּבָר נֶכּוֹן שְׁלוֹמֵדוֹת אֵלַי בְּנוֹת? הֵם עָבְרוּ מִבְּנֵי לְבָנֵי וּמִכְתָּה לְכַתָּה וְהַרוֹפֵא רָאָה וְהַתְּרַגְּשׁ מְאֹד. בְּסוּיֹם הַסִּיּוֹר פָּנוּ הֵם לְמִשְׁרָד וְאָז אָמַר הַרוֹפֵא "תְּרַאֲהוּ, כֶּסֶף יֵשׁ לִי הַמוֹן, מִשְׁפָּחָה אֵין לִי בְּכָלֵל..."

הוא הביא עמו ציצית מכבסת ונקיה, שתענה על הדרישות של בית החולים. כאשר האחות ראתה את הציצית, היא לא הסכימה להכניסו לטפול עם הציצית ודרשה ממנו שיוֹרֵד אותה, ולמרות שהבחור הסביר שזה נקי וסטריילי, לא היה עם מי לדבר והיא התעקשה שכה לא תכניס אותו לטפול, אף הבחור הצדיק עמד על שלו ולא רצה להוריד את ארבע הפנפות. הוא ישב בחוץ והמתין.

הבחור נצל בזכות ההתעקשות שלא להוריד את הציצית...

ספר רבי יצחק זילברשטיין שליט"א: מעשה בבחור שחלה במחלה הקשה, הבחור לומד באחת הישיבות הקדושות. הוא התניסר ביסורים גוראים, ולאחרונה החל לקבל טפולים כימותרפים בבית החולים. כבואו למחלקה הוא צריך ללבש בגדים סטריליים ולכן עליו להחליף את בגדיו בבגדים של בית החולים. הבחור החליף, אף מכיון שבבית החולים אין ציצית,

שומר על מי שעושה את רצונו! כשנכנסתי לחדר לשכנע את האחות שאין בעיה עם הציצית שלה, רצייתי לדעת איזה טפול אתה מקבל, ולא האמנתי לראות שהאחות התכוננה לבצע בטעות טפול שלא מתאים לה, והיה יכול לדרדר את מצבך עד מות חלילה! הרופא הוסיף ואמר שהאחות לא עשתה זאת בכונה, אבל אם לא היית מתעקש ועומד על רצונה ללבש את הציצית מי יודע באיזה מצב היית עכשו, ורק בזכות שסרבת לקבל את הטפול בלי הציצית - נמנע ממך אסון גדול.

כעבר שלש שעות עבר במקום אחד מבחירי הרופאים והתעניין מה הבחור עושה בחוץ? שטח הבחור את הבעיה בפני הרופא, שמע זאת הרופא ונכנס לחדר הטפולים, לאחר שעה קלה יצא נרגש כלו ונסער. שאלו הבחור מה הוא כל כך נרגש? ענה הרופא שדבר ראשון יכנס לקבל את הטפול עם הציצית ואחר כך הוא יספר לו. כשנגמר הטפול הקשה, נגש הרופא לבחור כשדמעות בעיניו והחל לספר: אני יהודי שאינו שומר תורה ומצוות, אבל הפעם זכיתי לראות כיצד האלקים

הַיַּדְעֶתֶם בְּאִיזָה תֵּאָרִיךְ שְׁלַח מִשָּׁה רַבֵּנוֹ אֶת הַמְּרַגְלִים?
מְבָאָר בְּגִמְרָא בְּמַסְכַּת תַּעֲנִית (כט, א) שְׁהֵי זֶה בַּכ"ט בְּסִיּוֹן: "וְתִנָּא בְּעֶשְׂרִים
וְתִשְׁעָה בְּסִיּוֹן שְׁלַח מִשָּׁה מְרַגְלִים".

**רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!**

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5
התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמ"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדדים פלוס" ברחבי הארץ